

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 91.184 van 29 november 2000
in de zaak A. 92.280/X-9560.**

In zake : 1. Carlos ANCKAERT,
2. Bernard MEYFROODT,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat G. VERMEIRE,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Voskenslaan 301

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat P. AERTS,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Coupure 5.

tussenkommende partij :

de n.v. UTEXBEL,
die woonplaats kiest bij
Advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY en Partners,
kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
Aarlenstraat 25.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Carlos ANCKAERT en Bernard MEYFROODT op 29 mei 2000 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van de Vlaamse regering van 29 oktober 1999 houdende definitieve vaststelling van het ontwerpplan tot gedeeltelijke wijziging van het gewestplan Oudenaarde op het grondgebied van de gemeente Ronse, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 29 maart 2000;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien de "toelichtende memorie" van de
tussenkommende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
P. BARRA;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2000
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op
8 november 2000;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter
M. VRINTS;

Gehoord de opmerkingen van verzoekers, van
Advocaat G. VERMEIRE, die verschijnt voor verzoekers,
van Advocaat P. AERTS, die verschijnt voor de verwerende
partij, en van Advocaten J. GHYSELS en P. FLAMEY, die
verschijnen voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
P. BARRA;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI,
hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 90, § 3, van de
gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste
advies van de auditeur-generaal;

Overwegende dat de n.v. UTEXBEL met een verzoekschrift van 26 juli 2000, aangevuld op 19 september 2000 heeft gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat er grond is om het verzoek in te willigen;

Overwegende dat het bestreden besluit betrekking heeft op een gebied gelegen te Ronse, begrensd door de Zonnestraat, de Snoecklaan, de Maghermanlaan en de Massaertstraat; dat verzoekers in de onmiddellijke buurt wonen; dat binnen dit gebied de n.v. UTEXBEL een textielbedrijf exploiteert aan de Cesar Snoecklaan op een totale bedrijfsoppervlakte van ca. 4,5 ha; dat het bedrijf bestaat uit een weverij met voorbereidingen en een veredeling met stukververij; dat de bedrijfsterreinen door het bij koninklijk besluit van 24 februari 1977 vastgesteld gewestplan Oudenaarde waren opgenomen in woongebied, nader aangewezen tot gebied van culturele, historische en/of esthetische waarde; dat aan de n.v. UTEXBEL op 11 december 1964 voor een termijn verstrijkend op 10 december 1994 een exploitatievergunning werd verleend voor een machinale weverij; dat op 1 februari 1974 voor een termijn verstrijkend op 10 december 1994 een exploitatievergunning werd verleend voor een ververij; dat bij beslissing van 2 juni 1994 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen tot 1 januari 2011 de milieuvergunning werd verleend om een weverij en een stukververij met een totaal geïnstalleerd electrovermogen van ca. 4.750 kW te exploiteren en uit te breiden; dat, onder meer op beroep van eerste verzoeker, bij besluit van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaams minister van Leefmilieu en Huisvesting van 12 december 1994 de door de bestendige deputatie verleende milieuvergunning werd gewijzigd met betrekking tot de lozing van afvalwaters en de geluidsemissie; dat bij arrest nr. 54.031 van 27 juni 1995 op verzoek van Carlos ANCKAERT en Bernard MEYFROODT de schorsing van de

tenuitvoerlegging werd bevolen van voormeld ministerieel besluit van 12 december 1994; dat het annulatieberoep hangend is onder nr. A. 62.434; dat bij besluit van 17 oktober 1994 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Ronse aan de n.v. UTEXBEL de bouwvergunning werd verleend voor het oprichten van een stapelplaats aan de Maghermanlaan, 3044 m² groot, (84,55 m lang en 36 m breed) en 11,10 m hoog; dat de arresten nr. 53.176 van 9 mei 1995 en nr. 58.935 van 28 maart 1996 de schorsing van de tenuitvoerlegging, respectievelijk de vernietiging van deze bouwvergunning hebben uitgesproken in essentie omdat de vergunning het bouwen betreft van een industrieel bedrijf en industriële bedrijven niet thuishoren in woongebieden maar in industriegebieden; dat op 7 juli 1997 een regularisatiebouwvergunning werd verleend; dat de vordering tot schorsing van verzoekers bij arrest nr. 82.372 van 22 september 1999 werd verworpen omdat de bouwwerken reeds waren uitgevoerd; dat het annulatieberoep hangend is onder nr. A. 75.529;

Overwegende dat het bestreden besluit de gewestplanbestemming van het betrokken gebied wijzigt van woongebied, nader aangewezen tot gebied van culturele, historische en/of esthetische waarde, naar "regionaal bedrijventerrein met openbaar karakter" waarvoor volgend aanvullend voorschrift geldt :

"Een regionaal bedrijventerrein met openbaar karakter is bestemd voor de vestiging van bedrijven zoals bedoeld in artikelen 7 en 8, lid 2.1.1. en 2.1.2. van het koninklijk besluit van 28 december 1972.

Bij de inrichting van het gebied zal rekening gehouden worden met de natuurlijke en landschappelijke kwaliteiten van het terrein en de onmiddellijke omgeving. Hierbij wordt aandacht besteed aan het karakter van het terrein, de aard van de activiteiten, de omvang van de bebouwing, het architecturaal karakter, de breedte en de wijze van aanleg van de omringende bufferzone.

De Vlaamse regering kan bepalen dat een bijzonder plan van aanleg voorafgaand aan de ontwikkeling van dat gebied dient goedgekeurd te worden";

Overwegende dat de tussenkomende partij het belang van verzoekers betwist; dat zij in dat verband in de eerste plaats in essentie doet gelden dat in geval van vernietiging van het bestreden besluit de bij koninklijk besluit van 24 februari 1977 om verscheidene redenen onwettig vastgestelde bestemming woongebied, nader aangewezen tot gebied van culturele, historische en/of esthetische waarde, van het gewestplan Oudenaarde, zal herleven; dat volgens de tussenkomende partij, deze bestemming -die verzoekers nastreven- onwettig is en op grond van artikel 159 van de Grondwet nooit mag worden toegepast; dat de tussenkomende partij ter staving van de exceptie in de tweede plaats betoogt dat verzoekers niet gevestigd zijn in het betwiste bestemmingsgebied, dat het aanvullend stedenbouwkundig voorschrift de hinder wil tegengaan, dat zware industrie ter plaatse uitgesloten is, dat de nieuwe bestemming neerkomt op de bestaande toestand en enkel positieve gevolgen kan hebben, dat geen visuele hinder voorhanden is, enz....;

Overwegende dat verzoekers in de onmiddellijke nabijheid wonen van het omstreden bestemmingsgebied; dat deze bestemming voor verzoekers onmiskenbaar nadelig is; dat zij daarom alleen reeds van het rechtens vereiste belang doen blijken; dat overigens de Raad van State, indien hij het bestreden besluit schorst, respectievelijk vernietigt, geen toepassing maakt van het door de tussenkomende partij onwettig benoemde bestemmingsvoorschrift woongebied, nader aangewezen tot gebied van culturele, historische en/of esthetische waarde van het gewestplan Oudenaarde; dat de exceptie in zoverre zij is afgeleid uit artikel 159 van de Grondwet juridische grondslag mist; dat zij in haar geheel dient te worden verworpen;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat het derde middel onder meer is afgeleid uit de schending van artikel 14 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen; dat verzoekers onder meer betogen dat de bestemming "regionaal bedrijventerrein met openbaar karakter" niet te verenigen is met het omliggend woongebied van culturele, historische en/of esthetische waarde en de beide bestemmingsgebieden niet met elkaar te verenigen zijn zonder bufferzone, welke terzake ontbreekt; dat verzoekers daaraan toevoegen dat de in het aanvullend voorschrift in vooruitzicht gestelde opmaak van een bijzonder plan van aanleg, alhoewel "het zeker geen kwaad (kan) en beter (is) dan niets, (...) het probleem van de ontbrekende externe bufferzone bedoeld in artikel 14 van het koninklijk besluit 28 december 1972 niet weg(werkt)";

Overwegende dat de verwerende partij onder meer antwoordt dat uit de bewoordingen van het aanvullend stedenbouwkundig voorschrift uitdrukkelijk blijkt dat "in de aanleg van de omringende bufferzone" wordt voorzien;

Overwegende dat de tussenkomende partij in essentie laat gelden dat uit artikel 14 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen

en gewestplannen, niet de verplichting van een externe bufferzone volgt, dat het oordeel over de onverenigbaarheid tussen de gebieden niet aan de Raad van State toekomt, dat het vermoeden van onverenigbaarheid een weerlegbaar vermoeden is en de concrete omstandigheden terzake wijzen op de verenigbaarheid der gebieden;

Overwegende dat het aan de Raad van State toekomt na te gaan of het bestreden besluit de ingeroepen bepaling juist heeft toegepast;

Overwegende dat artikel 14, 4.5., van voornoemd besluit van 28 december 1972 bepaalt :

"4.5. De bufferzones dienen in hun staat bewaard te worden of als groene ruimte ingericht te worden, om te dienen als overgangsgebied tussen gebieden waarvan de bestemmingen niet met elkaar te verenigen zijn of die ten behoeve van de goede plaatselijke ordening van elkaar moeten gescheiden worden";

Overwegende dat uit de niet betwiste gegevens van de zaak blijkt dat het bestemmingsgebied "regionaal bedrijventerrein met openbaar karakter" paalt aan het bestemmingsgebied "woongebied", nader aangewezen tot gebied van culturele, historische en/of esthetische waarde, waarin verzoekers wonen;

Overwegende dat het aanvullend stedenbouwkundig voorschrift "regionaal bedrijventerrein met openbaar karakter" bepaalt dat dit gebied bestemd is "voor de vestiging van bedrijven zoals bedoeld in artikelen 7 en 8, lid 2.1.1. en 2.1.2. van het koninklijk besluit van 28 december 1972"; dat de artikelen 7 en 8, 2.1.1., en 2.1.2., luiden als volgt :

"Art. 7

2. De industriegebieden:

2.0. Deze zijn bestemd voor de vestiging van industriële of ambachtelijke bedrijven. Zij omvatten een bufferzone. (...)"

"Art. 8

2.1. Voor de industriegebieden kunnen de volgende nadere aanwijzingen worden gegeven :

2.1.1. de gebieden voor vervuilende industrieën. Deze zijn bestemd voor de vestiging van bedrijven die ter bescherming van het leefmilieu moeten worden afgezonderd.

2.1.2. de gebieden voor milieubelastende industrieën. Deze zijn bestemd voor bedrijven die om economische of sociale redenen moeten worden afgezonderd";

Overwegende dat de bufferzone waarvan sprake in artikel 7, 2.0., van het koninklijk besluit van 28 december 1972, in tegenstelling tot die waarvan sprake in artikel 14, 4.5., van hetzelfde besluit, niet bedoeld is als een afzonderlijk bestemmingsgebied, doch als een binnen de grenzen van het industriegebied te situeren strook met een hoofdzakelijk esthetische en stedenbouwkundige functie, waarvan de breedte en de aanleg bepaald dienen te worden in de bouwvergunning verleend voor de randpercelen, of naar aanleiding van de goedkeuring van het verkavelingsplan of van de vaststelling van het aanlegplan van het gebied; dat de in het omstreden aanvullend voorschrift bedoelde "omringende" bufferzone geen andere draagwijdte lijkt te hebben;

Overwegende dat de bepaling van artikel 14, 4.5., van het koninklijk besluit van 28 december 1972 niet direct met zoveel woorden een verplichting lijkt op te leggen; dat die bepaling evenwel niet alleen naar de letter maar ook naar de geest uitgelegd en toegepast dient te worden, hetgeen tot een op de bedoeling van de auteur ervan afgestemde interpretatie noopt; dat hiervoor o.m. dient uitgegaan te worden van de stelling dat de overheid, wanneer zij regels vaststelt ter uitvoering van een wet, de bedoeling heeft te handelen in overeenstemming met die wet; dat het koninklijk besluit van

28 december 1972 is vastgesteld ter uitvoering van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw dat het decreet betreffende de ruimtelijke ordening is geworden; dat het hoofdzakelijke oogmerk van die wet nader is omschreven in artikel 1 ervan, dat bepaalt :

"De ruimtelijke ordening van het land, de streken, gewesten en gemeenten wordt vastgesteld in plannen. Die ordening wordt ontworpen zowel uit economisch, sociaal en esthetisch oogpunt als met het doel 's lands natuurschoon ongeschonden te bewaren";

dat derhalve aangenomen moet worden dat de regelen opgenomen in het koninklijk besluit van 28 december 1972 eveneens erop gericht zijn een behoorlijke ruimtelijke ordening en goede aanleg van de plaats te verzekeren en te vrijwaren; dat met dat voor ogen, artikel 14, 4.5., niet anders gelezen kan worden dan als houdende de verplichting voor de bevoegde overheid om, o.m. in de gevallen waarin zij niet vermijden kan aan aanpalende gebiedsdelen niet met elkaar te verenigen bestemmingen te geven, in het gewestplan te voorzien in een bufferzone als bedoeld in genoemd artikel teneinde bestemmingsgebieden te scheiden die anders met een niet te loochenen miskennis van de eisen van een behoorlijke ruimtelijke ordening naast elkaar zouden komen te liggen;

Overwegende dat uit wat voorafgaat, volgt dat zodra de overheid ertoe gebracht wordt aan aanpalende gebiedsdelen bestemmingen te geven die niet met elkaar te verenigen zijn, voor die overheid de verplichting bestaat die bestemmingsgebieden van elkaar te scheiden door een afzonderlijk bestemmingsgebied als omschreven in artikel 14, 4.5., van het koninklijk besluit van 28 december 1972; dat, in tegenstelling tot wat de tussenkomende partij opwerpt, die verplichting sedert de inwerkingtreding van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de

toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, besloten ligt in voormeld artikel 14;

Overwegende dat, erop gelet dat, eensdeels, luidens het bestemmingsvoorschrift van het aanvullend stedenbouwkundig voorschrift het regionaal bedrijventerrein met openbaar karakter bestemd is voor de vestiging van "vervuilende industrieën", dit zijn "bedrijven die ter bescherming van het leefmilieu moeten worden afgezonderd" (artikel 8, 2.1.1.), en van "milieubelastende industrieën", dit zijn "bedrijven die om economische of sociale redenen moeten worden afgezonderd" (artikel 8, 2.1.2.), waarin wonen in beginsel niet is toegelaten, anderdeels, een woongebied, nader aangewezen tot gebied van culturele, historische en/of esthetische waarde luidens de artikelen 5 en 6, 1.2.3., van het koninklijk besluit van 28 december 1972 in de eerste plaats is bestemd voor wonen, en hierin slechts ambacht en kleinbedrijf zijn toegelaten voor zover zij om redenen van goede ruimtelijke ordening niet in een daartoe bestemd gebied dienen te worden afgezonderd, er in rechte een onverenigbaarheid lijkt te bestaan tussen de bestemming "regionaal bedrijventerrein met openbaar karakter" en de bestemming woongebied, nader aangewezen tot gebied van culturele, historische en/of esthetische waarde; dat hieruit op het eerste gezicht volgt dat die onverenigbaarheid noodzakelijkerwijze ook bestaat in feite, en zulks ongeacht de bestaande, al of niet wettig vergunde toestand, zoals die blijkt uit de voorgaanden van de zaak en uit de dossiers van partijen; dat het zeer de vraag is of in de gegeven omstandigheden geen bufferzone vereist is; dat het middel ernstig is;

Overwegende dat, wat de tweede door voornoemd artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde betreft, verzoekers op goede gronden o.m. laten gelden dat de vestiging in hun onmiddellijke buurt van het "regionaal bedrijventerrein met openbaar karakter", dat luidens de bestemmingsvoorschriften alleen bestemd blijkt te zijn voor vervuilende en milieubelastende industrieën, hun leefkwaliteit zeer zwaar zal aantasten, met ernstige risico's en gevaren voor hun gezondheid en hun rust; dat de Raad van State, in tegenstelling tot hetgeen de tussenkommende partij opwerpt, de uiteenzetting van verzoekers op dat stuk niet vaag en algemeen vindt, ermee rekening houdend dat het bestreden besluit een algemeen verordenend karakter heeft; dat voorts het betoog van de verwerende partij, en van de tussenkommende partij dat de in het aanvullend stedenbouwkundig voorschrift opgelegde verplichtingen met betrekking tot de inrichting van het gebied maken dat de aangevoerde nadelen niet als ernstig kunnen worden beschouwd, niet overtuigt; dat het nadeel ernstig is en tevens moeilijk te herstellen;

Overwegende dat is voldaan aan de door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging te bevelen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de n.v. UTEXBEL in de vordering tot schorsing wordt ingewilligd.

Artikel 2.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse regering van 29 oktober 1999 houdende definitieve vaststelling van het ontwerpplan tot gedeeltelijke wijziging van het gewestplan Oudenaarde op het grondgebied van de gemeente Ronse.

Artikel 3.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het geschorste besluit.

Artikel 4.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst in de schorsingsprocedure, bepaald op vijfduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Het bedrag van vijfduizend frank aan teveel gekleefde fiscale zegels door de tussenkomende partij wordt haar terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op negenentwintig november tweeduizend,
door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M. VRINTS,	kamervoorzitter,
de HH.	J. BOVIN,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

M. VRINTS.